

WOORD VOORAF

Hoe het allemaal begon? Met één onverwachte bijzondere gebeurtenis. Opeens zat ik thuis. Pre-pensionado. Meer tijd dan ooit, en geen idee wat ik er precies mee ging doen.

Dat bleek al snel geen probleem. Reizen, wat bijverdienen als badmeester, lesgeven aan kleine waterridders, meevaren op het pontje over de Waal, een cursus hier, een terras daar. De dagen vulden zich vanzelf. En elke dag bracht wat nieuws.

Mijn ogen en oren veranderden in sensoren. Alles wat ik zag of hoorde, bleef hangen. De ene keer een gesprek op het terras, de andere keer een zwemles die nét iets anders liep dan gepland.

Af en toe gooide ik zo'n belevenis online. En tot mijn verbazing: mensen gingen meeleven, meeschrijven en meegenieten. Zo ontstond dit boek.

Verhalen uit het zwembad, van het pontje, van onderweg of gewoon van aan de bar.

Echt gebeurd, soms met een traan, meestal met een glimlach.

Begin gewoon bij het begin. Het eerste verhaal. Dan snap je meteen waarom ik ben gaan schrijven.

ZAL IK DAN EVEN JE MOEDER ZIJN?

In mijn vrije tijd, en daar heb ik best een beetje van, geef ik als zweminstructeur zwemles aan kinderen in de leeftijd van vier tot zeven jaar.

Op een druilerige herfstachtige dag staat mijn klasje van tien waterratjes te trappelen van ongeduld om het instructiebad in te springen. Ook ik heb er weer reuze zin in! Het betreft een beginnersgroepje, dus eerst zwemhesjes aan en, hup, het water in. Zoals gebruikelijk mogen de ouders de eerste tien minuten aan de rand van het zwembad meekijken. Maar ja, na de tiende minuut breekt onverbiddeijk minuut elf aan: het moment van afscheid. Voor mij altijd een spannend momentje! De een wil nog gauw een knuffel, bij de ander gaat het als vanzelfsprekend voorbij. Maar niet voor Sjonnie... Sjonnie is een jongetje van vier jaar met grote diepbruine ogen. Zodra zijn moeder opstaat om te gaan, zie ik stil verdriet: niet hoorbaar, maar dikke tranen rollen onophoudelijk vanuit zijn ooghoeken over z'n bolle wangetjes.

Ik hurk bij hem neer en vraag: 'Waarom ben je zo verdrietig, Sjonnie?' Snikkend antwoordt hij: 'Hik... ik mis mijn mama.'

Ondertussen is het muisstil in het water. Alle kinderen kijken mee en ik voel mijn hart breken. Maar, zoals mijn moeder vroeger altijd zei: als de nood hoog is, is de redding nabij. Deze keer vormt daarop geen uitzondering.

Een ander jongetje, net wat ouder, maakt zich los van de groep. Hij waadt naar ons toe, ploft naast Sjonnie op de rand van het zwembad, slaat een arm om hem heen en zegt heel rustig: 'Zal ik dan even jouw mama zijn?'

Sjonnie kijkt hem aan, veegt met zijn handje over zijn wangen en snikt:

‘Ja, graag.’

De les verloopt probleemloos, maar ik moet zelf wel even koppie-
onder om mijn opkomende tranen te verbergen!